

dens det paa den anden Side giver den Sikkerhed, som i Øjeblikket er nødvendig. Jeg nærer det Haab, at det i Lovens Levetid vil lykkes at naa videre frem, og at det i alt Fald vil lykkes at hindre de ulykkebringende Fald i Valutaen, som vi i nogle Aar levede under. Jeg haaber, saadanne Fald fortsat maa kunne hindres, saaledes som det lykkedes ved Hjælp af Loven af 1924, og jeg tillader mig at anbefale det høje Ting det af Folketinget vedtagne Lovforslag, idet jeg tilføjer; at Loven om Kursreguliseringsfonden udløber om faa Dage, og at jeg derfor tillader mig at forvente det høje Tings Medvirkning til en hurtig Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag.

Hauch: Det er netop i disse Dage et Aar siden, den nuværende Valutalov fik sin endelige Udformning i et Udvalg her i det høje Landsting. Drager man en Sammenligning mellem Forholdene den Gang og nu, ja, saa maa man sige, at Tilstanden i en sjælden Grad er forandret. Det kunde give Stof til Eftertanke hos de Partier, der i sin Tid førte deres Politik paa den syge Krone og alt, hvad dermed staar i Forbindelse. Jeg bemærkede, at den højtærede Minister for Industri, Handel og Søfart i sin Forelæggelsestale her ogsaa strejfede Spørgsmaalet om den syge Krone, og jeg skal sige, at naar den højtærede Minister overvejer dette i og for sig bedrøvelige Forhold, vil der dog maaske ogsaa paa Indtægtssiden kunne blive noget for den højtærede Minister og hans Parti at skrive op, idet der ikke er nogen Tvivl om, at den syge Krone havde sin Betydning i den politiske Agitation, der gik forud for sidste Valg. Tiden har belært os om, at Kronen sidste Aar var undervurderet, den panikagtige Frygt for, at vor Krone ligesom enkelte mellemeuropæiske Valutaer skulde gaa helt eller omtrent til Bunds, har vist sig ganske fejlagtig og ubegrundet. Naar vort Partis daværende Ordfører, Hr. Madsen-Mygdal, med saa megen Styrke vendte sig mod det Synspunkt, der fandt Udtryk i den omtalte Frygt ude i Befolkningen, har Udviklingen i en sjælden Grad givet ham Ret. Den Pessimisme, man tør vel næsten sige: den dybe Pessimisme, der fandt Udtryk sidste Aar, er nu hos adskillige slaaet over i en utvivlsomt ganske overreven Optimisme med Hensyn til den Situation, vort Pengevæsen befinder sig i. Nu er der mange, der vil have Kronen i Pari og helst straks — saa er vi over det, siger man. Dette er utvivlsomt en Misforstaaelse af hele Situationen. Vi er langt fra

at være naaet over de økonomiske Vanskeligheder for Erhvervene, som flyder af den stærke Kronestigning, vi er kun ved Begyndelsen af disse Vanskeligheder. Og ud fra dette Synspunkt skal man tage sin Stilling til den foreliggende Sag.

Maalet for vor Valutapolitik, saaledes som den i Hovedsagen har fundet Udtryk gennem Erhvervenes Udtalelser saavel som her paa Rigsdagen, har været og er Pari. Mit Parti har, maaske paa en enkelt Undtagelse nær, vedblivende den Opfattelse, at Pari maa være Maalet. At der fra et enkelt Partis Side nu fremføres Synspunkter, som munder ud i — selv om man, saavidt jeg ved, ikke har stillet direkte Forslag derom —, at man skal nedskære Kronen til Shillingens Guldværdi, er naturligvis et Forhold, man bør give Agt paa; men jeg vilde næsten tro, at det ærede Medlem af dette Ting, som jævnlig giver sine Tanker Udtryk i et stort Dagblad her i Byen, har Ret, naar han forudsiger, at den Stilling, som et Flertal af hans Parti indtager, er Udtryk for en forbigaaende Stemning — naar jeg bruger Udtrykket „forbigaaende Stemning“, er jeg i hvert Fald paa det rene med, at jeg ikke bruger et stærkere Udtryk, end det ærede Medlem selv vilde anvende. Men netop fordi man maa forudse, at vi er ved Begyndelsen af de Vanskeligheder, som den stærke Kronestigning skaber for Erhvervene, maa det være ønskeligt, at der kommer et Pusterum, en Pause, eller hvad man vil kalde det, i Kronestigningen, saa at der kan ske en Tilpasning af vore hjemlige Prisforhold til Verdensmarkedets Prisniveau. Det er, saa vidt jeg ved, fra alle Erhvervene og i øvrigt ogsaa fra alle Rigsdagsmedlemmers Side hævdet med stor Styrke, at det, man fremfor alt maa undgaa, er de stærke Svingninger i Valutakursen, og naar man gaar ud fra dette fælles Standpunkt, forekommer det mig, at det her foreliggende Lovforslag maa kunne finde fuld Tilslutning. Jeg vilde tro, man gjorde vel i at erkende, at Lovforslaget kun har en Opgave, nemlig den at indsnævre det Omraade, Kronekursen har at bevæge sig paa. Her er ikke Tale om nogen endelig Ordning eller Antydning af, hvornaar den endelige Ordning skal træffes, og det bør der ifølge Sagens Natur heller ikke være.

Naar jeg kan tiltræde dette Lovforslag og udtale, at det har mit Partis Tilslutning, er det, fordi det hindrer os i at komme ind i en ny Inflationsperiode, hvad jeg vilde anse for den største Ulykke, der kunde times vore Erhverv. Jeg deler ganske den Opfattelse, der finder Udtryk i Ønsket om,